

89 anys de l'Escola del Mar

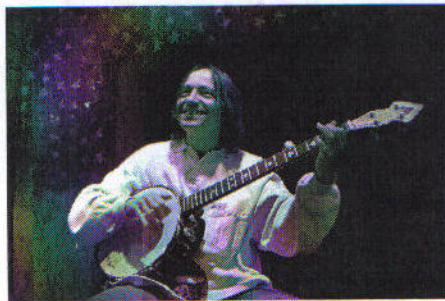
El passat dimecres 26 de gener la nostra escola feia 89 anys. Per celebrar-ho, curses de banderes, sessió de cròniques i, com a plat fort, l'actuació d'un nom mític dins l'animació infantil d'aquest país: el gran Toni Giménez!

Imagineu-vos, per un moment, que sou cantants, i que amb el pas dels anys heu fet 3.780 concerts. Que heu publicat 114 discos, o que el vostre repertori té 1.200 temes propis (sense comptar les moltíssimes adaptacions de temes aliens). Quina llargada creieu que fan 1.200 partitures posades una darrera de l'altra? Tots aquests pentagrames, empalmats, amb les notes fent equilibris en filera, podrien servir per estendre una corda entre la Terra i la Lluna, i que les notes poguessin fer tranquil·lament un passeig entre els cràters, a veure quines cançons s'hi canten.

Tot això, totes aquestes cançons, ha escrit, adaptat, cantat en Toni Giménez. Que es va presentar el passat dimecres a l'escola per dir-li a cau d'orella el corresponent "Aniversari Feliç". De pas que felicitava a la vella escola (que, per cert, se'n va alegrar molt i ho va celebrar amb grans rialles), en Toni va aprofitar per enfilarse al nostre escenari i compartir alguns records i cançons amb nosaltres. Perquè en Toni, cal dir-ho, un dia va ser un Nen Verd. Bé, siguem precisos: un nen del color Verd. I sí, això vol dir justament el que tots esteu pensant: sí, senyores i senyors, amics i amigues, verds i verdes, blaus i blaves, blancs i blanques, el gran Toni, l'especialista consumat en cançosofia i cançoteràpia, va ser un dia un nen de l'Escola del Mar.

Algunes coses que el Toni ens va explicar entre cançó i cançó:

- El nen-Toni es posava, com feien tots els altres alumnes, unes sabatilles blanques al rebedor, tot just després

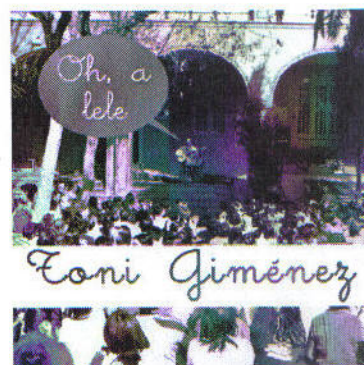

d'entrar a la porta de l'escola. Perquè el silenci fos present en tots i cadascun dels racons de l'edifici.

- El nen-Toni, com la resta de nens i nenes d'aleshores, adobava el cul de les cadires quan es trencaven. (Aquelles cadires encara hi són, però ara les portem a apedaçar).

- El Toni-gran encara recorda avui el tacte de les pàgines dels llibres, el relleu de la tinta en algun bon gir argumental en una novel·la de l'Enid Blyton, la textura al paladar d'un got de llet a l'hora de dinar. I les alegries que, diu, prenien forma de truites i macarrons sobre la taula del menjador.

- Ah! I el Toni-gran diu que el nen-Toni va aprendre a estimar la música aquí, a l'Escola del Mar.

De tan bon record que li va quedar de l'escola, el Toni hi ha tornat ja diverses vegades, i fins i tot va posar a la portada d'un disc seu (Oh, a lele, 2009) una fotografia on surt ell cantant al porxo de l'entrada. Per tot això, es va quedar després del seu concert a veure les curses de banderes que celebraven el 89è aniversari, i va poder veure com, al final de tot, unes alumnes d'Eneida li feien a l'Escola un regal ben especial: un muntatge amb dibuixos i antigues fotografies de les diferents seus de l'Escola del Mar. Potser, amb una lupa, el Toni-gran hagués acabat trobant el Toni-petit en un racó amagat d'alguna d'aquestes fotos...